

# MITES PER A LAURA



ROSSEND LOZANO

Il·lustracions: Càndida Bracons

*Pròleg a càrrec de Laura Calls*

NOUBOOKS



La casa dels  
**Xuklis**

**nens amb càncer**  
ASSOCIACIÓ AFANOC

# MITES PER A LAURA

ROSSEND LOZANO

Il·lustracions: Càndida Bracons  
*Pròleg a càrrec de Laura Calls*

NOUBOOKS

*per a Laura...*

Els herois mitològics i de ficció mai tenen por,  
són temeraris, forts i valents, sovint terribles i despietats,  
saben que no moriran i l'Olimp dels deus els acollirà com a  
fills predilectes del cel...

en aquestes condicions potser no és tan difícil ser un heroi  
o una heroïna.

Però si no tens deus ni immortalitat, ni cel ni Olimp,  
i el dolor i la por la pateixes a la teva pròpia pell, lluitar  
cada dia és el veritable heroisme.

Als nois i noies, homes i dones, que lluiteu cada dia,  
el més gran reconeixement!!





# ÍNDEX

PORTADA

PORTADA INTERIOR

DEDICATORIA

PRÓLEG

PRESENTACIÓ

1. APOL·LO I DAFNE

2. PIGMALIÓ

3. AFRODITA

4. NARCÍS

5. RELIGIÓ, ELS DÉUS GRECS I ROMANS

6. EROS I PSIQUE

7. PROMETEU I PANDORA

8. ELS MITES

9. EL RAPTE DE PERSÈFONE

10. EL MITE DE DIONÍS

11. ENEES I ROMA

12. PERSEU I ANDRÒMEDA

13. GENEALOGIA DELS DÉUS

14. ORFEU

15. PENTESILEA, REINA AMAZONA
16. LAOCOONT I EL CAVALL DE TROIA
17. ATENA
18. ÀRTEMIS
19. LES MUSES
20. ACONCI I CÍPIDE
21. PÍRAM I TISBE
22. CADME I HARMONIA
23. CIRCE
24. NIMFES, NEREIDES, OCEÀNIDES I PLÈIADES
25. LA GÒRGONA MEDUSA
26. ÈDIP
27. HERMAFRODIT
28. ZEUS I LEDA
29. EL RAPTE D'EUROPA
30. SIRENES, HARPIES I SIBIL·LES
31. DEUCALIÓ I PIRRA
32. ATALANTA
33. TITANS, GEGANTS i CENTAURES
34. JÀSON I ELS ARGONAUTES
35. EL REI MINOS, EL MINOTAURE, DÈDAL I ÍCAR
36. ULISSES
37. AQUIL·LES

38. LA REINA AMAZONA MIRINA

39. TESEU

40. HIPÒLIT I FEDRA

41. HÈLENA DE TROIA

42. HÈRCULES / HÈRACLES

43. POSIDÓ I ANFÍTRITE

44. HISTÒRIA I MITOLOGIA

MAPES GEOGRÀFICS DEL MÓN ANTIC

BIBLIOGRAFIA

CRÉDITS

# PRÓLEG

Vaig conèixer el Rossend molt abans que ell em conegués a mi, ja que era el mestre d'Història de l'Art de la meva germana. Ella em parlava de com d'al·lucinants i hipnòtiques eren les seves classes, i a primer de batxillerat vaig tenir la sort de poder corroborar el que ella m'havia explicat de les seves vivències amb ell.

Sempre he sigut una nena amb moltes ganes d'aprendre coses noves de qualsevol tipus, però amb el pas dels anys el que m'ha cridat més l'atenció ha estat la història i la mitologia.

Fa cinc anys que lluito contra el càncer. Durant el procés he trobat en ell un amic, però també un oasi enmig d'aquest desert. El Rossend m'ha aportat la informació que sempre havia volgut buscar però mai havia trobat el moment de conèixer, degut als estudis i al dia a dia. Gràcies a aquests moments nostres, vaig començar a informar-me més sobre la mitologia grega i els fantàstics mites que ens ha aportat.

Tot i estar lluny, el Rossend m'ha ajudat a què el meu coneixement sobre el tema s'ampliés i cada cap de setmana em despertava amb missatges d'ànims, força i "carinyo", que sempre incloïen un mite amb imatges il·lustrant-lo. A dia d'avui segueix sent així, i estic molt agraïda per tot el que ha fet i fa per mi.

Amb aquests mites el Rossend sentia que podia estar més a prop meu, m'ajudava a evadir-me del món de l'hospital i em

transportava a un univers paral·lel on l'imaginava explicant-me els mites com si em trobés en una de les seves classes d'història. Fins i tot en alguns moments m'ha fet sentir com una amazona, lluitant contra la meua malaltia.

Per això desitjo que aquest llibre et faci sentir les històries de la mateixa manera que ell me les ha fet sentir a mi, vivint cada lliçó i cada mite com si ell hagués estat present i t'estigués explicant una vivència pròpia. Gràcies per ser el mestre que tothom desitjaria i gràcies també per convertir-te en un amic.

*Laura*



# PRESENTACIÓ

Mites per a Laura ha nascut d'una manera tan senzilla com imprevisible i emotiva. La meva feina consistia a formar i educar nois i noies que aprenen a ser homes i dones. Una tasca tan difícil com apassionant, en la qual el respecte íntegre a les seves personalitats i la voluntat per donar-los el màxim de qualitat al meu abast m'ha revertit, amb el temps, en un incessant doll d'estima i afecte que mai no sabré com agrair-los. El cas és que en tot aquest procés educatiu i d'interrelació, el que descobreixes són persones increïbles. Sí, molt joves, és veritat, però ja de joves apunten les grans persones, i quelcom que m'ha sorprès ha estat com aquestes relacions afectuoses entre professor i alumnes a voltes se m'han transformat en amistats cànvides i pures, senzilles, però tan dignes de respecte i cura com la més gran de les amistats. Així va néixer la meva amistat amb la Laura, una noia alta i vigorosa, intel·ligent i bel·ligerant amb tot el que l'envolta, brillant en els estudis, respectuosa i molesta a vegades quan les normes són molt rígides o no hi troba les explicacions necessàries per a ella. Sensible i afectuosa, amb salutacions sorolloses i amables al mig de la classe. Com no tenir afecte per alumnes com ella? Així va néixer la nostra amistat, d'un tracte de profund respecte i molta estima a la classe. Després l'amistat s'ha mantingut.

La lluita de la Laura contra la leucèmia, que amb divuit anys ja portava molt temps a l'esquena, és commovedora,

perquè malgrat tots els patiments mai no ha perdut el seu somriure, el seu tracte gràcil i amable. En realitat és ella la que m'ha donat una gran lliçó de lluita i coratge, de voluntat i formes, convertint-se per a mi en un referent encara que sigui molt més jove que jo. Entre els problemes derivats del covid-19 i els propis de la seva dolència, les possibilitats d'estar físicament al seu costat es van esvaïr, així que la nostra comunicació només podia ser a través de les xarxes i del correu electrònic. A la Laura li agrada molt la història i la mitologia, així va sortir l'oportunitat d'enviar-li històries mitològiques i llegendes breus per contribuir al seu esbarjo en les llargues hores de convalescència, cosa que em permetia estar una mica a prop d'ella amb temes fantàstics, esquivant d'aquesta manera el quasi inevitable comentari sempre omnipresent de la malaltia.

Vaig començar a buscar històries mitològiques que poguessin agradar a la Laura. La primera, la d'Apol·lo i Dafne, perquè "dafne" és Laura en grec i es tracta a una obra magnífica i recurrent de Bernini. La meva formació acadèmica, doctor en història de l'art i professor d'ensenyament mitjà, em donava eines per aproximar-me a la mitologia, però queda molt lluny de mi l'especialització en el tema. Els mites clàssics estan relatats des de fa més de dos mil anys, alguns són molt coneguts, i molts d'ells són recurrents en la iconografia de la història de l'art, així que aquest ha estat el meu punt de partida, per tant el treball em resultava atractiu i abordable. Aviat he pogut comprovar l'amplitud del tema, i cal aclarir que les meves històries no han estat originals, sinó que m'he dedicat a reescriure novament sobre elles a partir de les fonts

consultades. Però quan he volgut enviar a Laura més històries he hagut de documentar-me més, i des de les fonts clàssiques originàries, fins a les publicacions didàctiques més assequibles, he hagut de fer moltes consultes. Amb més o menys rigor, tota la bibliografia consultada confirma les diferents versions dels mites en funció de les variants mitològiques triades pels autors o la bibliografia originària en què es basen. Amb això, vull posar de manifest la meva reserva i respecte davant la mitologia i davant les persones, professionals, que s'ocupen del tema de manera especialitzada. El meu deute amb totes elles és molt gran.

La meva pretensió, més que crear una literatura mitològica, era distreure la Laura, mai no es va pensar de fer un llibre amb tots aquests escrits, que anaven sortint cada cap de setmana en busca de la meva amiga. Després de tenir-ne molts de redactats, va sorgir la idea de publicar-los per arribar a més joves. Dit això, el llibre no té una finalitat acadèmica, ni tampoc pretén seguir una ordenació cronològica a la manera especialitzada. Hem volgut mantenir el to col·loquial i proper original en cometaris i judicis, intentant en tot moment trobar les històries que podrien agradar més a la Laura, les històries més conegudes, les més atractives o, segons el meu criteri, aquelles que podien distreure i aportar coneixement de la manera més eficaç al meu abast. Això ha estat complementat amb comentaris esporàdics sobre mitologia i religió, ordenació de l'Olimp clàssic, situació geogràfica i històrica dels mites, amb la voluntat d'emmarcar el contingut teòric però sense distorsionar l'objectiu principal dels escrits. Fins i tot m'he atrevit a fer comentaris sobre

valoracions actuals i la transcendència dels mites, de la manera més col·loquial possible, intentant fer amena la lectura.

Quan li enviava els mites, cada setmana adjuntava a la Laura referències i imatges d'obres d'art de tots els temps que podien il·lustrar la llegenda triada. El cert és que la història de l'art sempre ha tingut en la mitologia una font inesgotable d'inspiració i creació, tant en les obres i les ceràmiques de l'antiguitat, com en la pintura i l'escultura, a partir del renaixement. Així que la Laura va poder veure moltes obres d'art en xarxa. Però posats a fer i editar el llibre, la il·lustració ha pres un altre enfocament: calia il·lustrar amb originalitat el projecte. De manera que vaig buscar l'ajuda de l'artista i amiga Càndida Bracons, que va acceptar el repte d'il·lustrar el llibre. És així que si els relats no tenen gaire originalitat, la il·lustració ha estat creada per a l'ocasió, fins convertir-se en la protagonista del llibre, ja que es tracta de l'aportació més original que presentem.

En un projecte com aquest sempre es necessiten ajudes, així que he comptat amb la col·laboració de moltes persones, bàsicament companys, amics i amigues, els noms dels quals queden en l'anonimat per voluntat seva. Profundament agraït.

Amb tota la dignitat i la modèstia presentem, doncs, aquest llibre, amb l'únic objectiu de contribuir al benestar de qualsevol persona jove o adulta que vulgui endinsar-se en la mitologia com en un joc de cultura, d'esbarjo i d'entreteniment. A més, l'objectiu del llibre és ajudar amb la seva recaptació als nens que pateixen malalties i

hospitalitzacions i a les seves famílies, tot plegat a través d'AFANOC. Des d'aquí el nostre gran respecte i la nostra admiració als nens i nenes, a les seves famílies i als qui es dediquen a acompanyar-los en aquest procés tan dur. Gràcies.

*Rossend Lozano*

Per a mi, aquest llibre es pot entendre com un enllaçament d'amistats. El primer enllaç va ser la relació de professor-alumne entre el Rossend i la Laura, després la seva relació es va convertir en amistat i acompanyament. Aquest és el motiu del llibre *Mites per a Laura*. Un altre enllaç és la meva relació professional i també d'amistat amb el Rossend, ja que després d'explicar-me aquest bonic projecte i la seva finalitat, no vaig dubtar gens i vaig decidir amb molta il·lusió col·laborar-hi fent les il·lustracions, que, sempre rodones, són com petits cosmos que contenen a vegades el simbolisme i d'altres els protagonistes de cada un dels mites. Els artistes col·laborem moltes vegades amb projectes solidaris a través de les nostres obres, en aquest cas també ha estat així.

Vull dir que estic molt contenta que aquest projecte es faci realitat i que tots puguem gaudir d'aquest bonic llibre.

*Càndida Bracons*  
*Artista Visual*

# 01

## APOL·LO I DAFNE

*Diumenge, 16 d'agost de 2020*

Hola Laura!

Suposo que ja saps que el teu nom prové del llatí *laurus*, que significa “llorer”, “laurel”, que en grec és deia *dafne*. També significa “dona victoriosa”. Vols que t'expliqui el seu mite? Com que em vas donar llibertat perquè jo triés els mites que t'enviaré, he volgut començar per aquest.

La història d'Apol·lo i Dafne, molt coneguda, és de passions. Avui dia seria una indiscutible agressió masclista en grau de temptativa. Existeix una escultura barroca de Gian Lorenzo Bernini anomenada “Apol·lo i Dafne” en la qual el déu apareix a punt d'atrapar la nimfa que fuig molt espantada i transformant-se en llorer per protegir-se de l'agressió que està a punt de consumir-se. Hi ha molta gent que només es queda amb el sentit amorós, el de la passió que Apol·lo sentia per Dafne, però... com se sentia Dafne?

Apol·lo és un deu de l'Olimp grec, fill de Zeus i Leto. Zeus, el deu de deus, era un pinta arrogant i assetjador, tenia amors amb moltes nimfes i deesses, i fins tot amb humanes, activitat que en teoria tenien prohibida els deus, però ell feia el que li donava la gana i sempre aconseguia el que volia. Leto, filla de titans, quan es va quedar embarassada de Zeus, havia d'amagar-se d'Hera, l'esposa oficial de Zeus,



que per cert no suportava totes les infidelitats del seu espòs. Hera va ordenar que no acollissin Leto enlloc i va prohibir a les matrones que l'ajudessin en el part. La resta de deesses van trobar la manera de calmar Hera amb regals i van aconseguir que finalment arribés a Leto l'ajuda de la deessa dels parts, Ilítia. Quan va néixer Apol·lo, bessó de la deessa Àrtemis, Zeus va regalar al seu fill un carro arrossegat per cignes i una lira. Dafne és una nimfa. Les nimfes són donzelles que habiten els mars, els rius, els boscos i representen l'atractiu i l'encant de la natura. Es consideren filles de Zeus i són deïtats, però no viuen a l'Olimp com els grans deus, perquè són de grau inferior. Dafne es considera filla de Gea i del riu Peneu, (a vegades també del riu Ladó).

Apol·lo, un dels deus més famosos, s'identificava amb el Sol i era protector de les arts. Era culte, dominava el cant, la poesia i la lira, la raó, també era fort i bell, un "guaperes" tibet, i una mica cregut. El cas és que el deu va matar la monstruosa serp Pitó i presumia de ser bon lluitador, hàbil i fort, vanitós i fanfarró com era. Casualment es va trobar amb Eros, el deu de l'amor. Eros, que es representa moltes vegades com a un nen amb ales, voltant d'aquí cap allà, amb un petit arc a la mà llançant les seves fletxes d'amor, va topar amb l'arrogància d'Apol·lo, que es va burlar d'Eros i el va menysprear pel seu arc tan petit davant la gesta d'ell matant la gran serp. Eros es va sentir molt ofès per la burla i va jurar venjar-se d'Apol·lo.

Vet aquí que, segons explica la llegenda, aquell mateix dia, mentre les nimfes jugaven i es banyaven, Eros va llençar a Dafne una fletxa de ferro amb el cap de plom, que encomana qui la rep rebuig i desamor, i a Apol·lo li va

llançar una fletxa d'or amb el cap de diamant, que provoca l'amor a qui la rep. Els jocs amorosos d'Apol·lo, que com el seu pare inclouen deesses, nimfes, dones i nois joves, no interessaven gaire a Dafne, que tampoc volia casar-se i per això irritava el seu pare Peneu. Però Apol·lo es va enamorar bojament de Dafne. Ella, indiferent totalment, l'ignorava cada vegada més, amb la mateixa intensitat que Apol·lo la desitjava. Va arribar un dia que el desig irrefrenable d'Apol·lo el va portar a aprofitar un moment de solitud de Dafne per intentar posseir-la, però Dafne, espantada i aterrida, va intentar fugir. Com que estava ja gairebé a les mans d'Apol·lo va demanar ajuda desesperada a Peneu, el seu pare que, tot i el disgust perquè no es volia casar amb ningú, va aturar les aigües del seu curs i va ajudar la seva filla convertint-la en llorer, que, mira per on, va ser el primer llorer del món! Apol·lo gairebé es va estavellar amb el tronc de l'arbre i, abatut i plorant, va abraçar-lo i va besar l'escorça i les branques. Enmig del seu desconsol va decidir convertir el llorer en el seu arbre i que fos símbol de la glòria, i les fulles, per sempre verdes, serviren per coronar herois, generals victoriosos i grans poetes. La lliçó, després d'aquell intent suposadament amorós de possessió, va ser la solitud.

La famosa escultura que Bernini va fer havia estat encarregada pel cardenal Scipione Borghese, i duu inscrita a la base una frase clarament moralista "qui persegueix el plaer d'una manera fugaç queda amb un grapat de fulles a la mà o com a molt agafa baies amargants". Bé, els judicis sobre la moral i l'església els deixem per a un altre dia. Però en tot cas, tant volia Apol·lo atrapar Dafne, sense respectar el que ella volia, que només es va quedar amb les

branquetes del llorer a les mans.

Des que vaig conèixer aquest mite, la veritat, sempre em miro diferent els llorers, i el nom de Laura per descomptat. Espero que t'hagi agradat.



APOL·LO I DAFNE

# 02

## PIGMALIÓ

*Diumenge 23 d'agost de 2020*

Hola Laura! Ja em vas dir que et va agradar el mite d'Apol·lo i Dafne. Avui havia pensat explicar-te el mite de Pigmalión, l'escultor que es va enamorar de la seva pròpia escultura.

Com tots els mites, s'explica de diverses maneres. Es diu que Pigmalión, un gran rei de Xipre, no trobava la dona adequada per casar-se, era tan exigent en la perfecció i bellesa ideal que buscava, que es va passar molt de temps sol. Cansat d'esperar, va pensar que ell mateix esculpiria una estàtua amb tota la bellesa que buscava. Així que va esculpir una noia jove perfecta en proporcions i bellesa i la va anomenar Galatea, mot que evoca la blancor de la llet. La cuidava i es dirigia a ella amb suma delicadesa, hi parlava, la tractava i vestia com si fos real, la besava i la mimava amb una gran atenció. Tant li va agradar la seva

pròpia escultura que fins i tot es va enamorar d'ella. I tant es va enamorar que somiava dia i nit que era real.

Pigmalió, desesperat, va demanar a la deessa Afrodita que fes real l'escultura. El rei va pregar i demanar reiteradament aquest desig a la deessa. Ho va fer tantes vegades, i de manera tan insistent que gairebé estava decebut, però va persistir en els seus precis. Una vegada, durant les festes locals dedicades a la deessa, i després de reiterar la demanda, el rei va marxar desencantat i resignat al seu taller. Es va asseure davant l'escultura i la va mirar durant hores. Enamorat perdudament com estava es va aixecar, es va acostar a l'escultura, la va tocar i la va besar suaument. Pigmalió va trobar que la pell era flonja, que els llavis d'ivori no estaven tan freds, que eren suaus i càlids i que, en intentar besar-la de nou amb tendresa, l'escultura es va fer real! Quina sorpresa i quin goig tan gran que va tenir! A més, Galatea també es va enamorar ferventment del seu creador. La deessa va concedir així el seu desig a Pigmalió, per la gran sinceritat i tracte amorós mostrat. I no només això, Afrodita a més li va concedir a Galatea el do de la fertilitat amb una filla, Pafos.

El mite de Pigmalió ha arribat fins a nosaltres a través de moltes pintures i escultures, però també ha influït en l'àmbit de la psicologia, com allò que es coneix com "l'efecte Pigmalió". En diverses experiències s'ha intentat confirmar que, quan tenim grans expectatives en persones, quan les valorem i creiem profundament en les seves possibilitats es contribueix decididament al seu èxit en qualsevol àmbit. S'ha volgut comprovar i fins i tot experimentar en l'àmbit educatiu. D'alguna manera la nostra creença en les possibilitats dels altres fa possible

que aquests altres aconseguixin superar-se i arribin a grans fites. Hi ha moltes coses escrites sobre aquest tema, és molt interessant.

Finalment hauríem de fer una breu però inevitable reflexió sobre una altra part del mite: No és vanitós i egoista, fins i tot ingenu, pretendre fer una persona al nostre gust? I més encara en el terreny amorós?. Cadascú pot plantejar-se els interrogants.



PIGMALIÓ



# 03

## AFRODITA

*Dissabte 29 d'agost de 2020*

Avui parlarem d'Afrodita.

Més que un mite, una història concreta, hi ha diverses històries sobre Afrodita. És la deessa de l'amor, i es coneixia com a Venus a Roma, on, a més de considerar-la com a símbol de l'amor i del sexe, era venerada com a la gran mare de la ciutat, origen del llinatge d'Enees, de qui descendien llegendàriament els romans. Penso que estem davant de la premsa rosa, la tafaneria de l'Olimp. I d'aquí en podem treure moltes històries: Eros i Psique, Adonis, Hèlena de Troia... no s'acaben mai les llegendes mítiques en què participa Afrodita.

Trobem dues tradicions diferents sobre el seu naixement: en la versió d'Homer apareix com a filla de Zeus i Dione i en la d'Hesíode com a filla del semen d'Urà, caigut al mar després que el seu fill Cronos li tallés els genitals,

engendrant així Afrodita, que significa “nascuda de l’escuma del mar”. Els vents càlids de primavera, els Zèfirs, la van dur a l’illa de Citera i després a Xipre, on va ser acollida i atesa per les Estacions, que la van vestir i ornar. En aquests afers la va pintar Botticelli a “La Primavera” i també al famós “Naixement de Venus”. Posteriorment la van dur a l’Olimp, al gran estatge dels deus. S’explica que enlluernava i captivava amb la seva bellesa tots els deus i els homes. Rossinyols i coloms, símbols de l’amor, porten el seu carro, i per on passava creixia l’herba. Afrodita es va casar amb Hefest, deu del foc i la forja que, contràriament a ella, no era gaire agraciat, coix i geperut; sembla que va ser un casament manegat amb algun pacte del seu pare Zeus, però ella el va acceptar. Hefest li construïa palaus i feia joies a la seva esposa, que estava envoltada de riqueses, però ella, li era infidel sovint: entre d’altres, va estimar Ares, el déu de la guerra, terrible i despietat, un bèstia, però atlètic i molt atractiu... l’atractiu del noi dolentot!

Una llegenda famosa explica les infidelitats d’Afrodita amb Ares. Hefest treballava als forns de la seva farga moltes hores de dia i de nit, i mentrestant, tot sovint, Afrodita i Ares s’amaven. Una vegada, els amants van ser sorpresos per Hèlios, el sol, que amb la seva llum arriba a tot arreu, i que tenia fama de xafarder i bocamoll; ho veu tot i ho explica a Hefest, el qual, enfurismat, va preparar una xarxa amb fil d’or gairebé invisible i una nit els va atrapar fent l’amor. Llavors va cridar tots els deus de l’Olimp per denunciar el fet, però ells van riure amb malícia veient la situació de la parella i es van burlar d’Hefest. Finalment la deessa va escapar a Xipre i Ares a Tràcia. Malgrat aquest

episodi, Ares i Afrodita van tenir cinc fills, entre els quals Eros, el déu de l'amor, tot i que hi ha altres versions, com la d'Hesíode, que el situa com a descendent directe del Caos, i juntament amb Gea i Urà el converteix en un dels deus de la primera generació.

També es presenta sovint Afrodita al costat d'Adonis, un jove bellíssim, el nom del qual defineix una imatge molt clàssica de la bellesa masculina, prototipus de la bellesa ideal hel·lènica. Podem dir que es tractava de la foto xic de les llegendes! Conten els mitògrafs que Mirra, filla del rei de Xipre Cínires, va tenir uns amors ocults amb el seu pare i que, com a càstig, va ser convertida pels deus en arbre. El fill d'aquest incest, Adonis, bellíssim des de nadó, va ser acollit per Afrodita, qui el va confiar a Persèfone perquè el cuidés durant un temps, però a la deessa li va agradar tant el nen que no li volia tornar. En la disputa va haver d'intervenir Zeus, que va dictaminar que Adonis passaria sis mesos amb Afrodita i sis mesos amb Persèfone. La gelosia d'Ares va provocar la seva mort, quan Adonis va sortir un dia de cacera i el va atacar un porc senglar. Pobre noi! Quina mala sort!

Afrodita també va estimar altres deus i homes. I també era irascible i temible, les seves malediccions eren tan famoses que arribaren als temps històrics de l'antiguitat. Va ser molt dura amb Hipòlit i va castigar totes les dones de Lemnos a fer una pudor tan inaguantable que va provocar que els seus marits les abandonessin, tot perquè les dones no l'honoraven com ella volia. També és famosa la disputa entre Hera, Atena i Afrodita per distingir-se com la més bella de l'Olimp. Zeus, cansat de la disputa entre elles, va demanar a Hermes que les portés davant el príncep Paris

perquè ell les jutgés i triés la més bonica. Paris va acceptar l'encàrrec no sense reserves. Atena li va oferir fer-lo invencible en les batalles, Hera li va oferir regnar a l'univers, i Afrodita li va oferir convertir Hèlena en la seva esposa; sí, sí la famosa Hèlena de Troia. Ell va triar Afrodita com a la més bella i així és com ella intervé en la coneguda llegenda de la Guerra de Troia i en moltes històries més. El seu ocell preferit és el colom i les seves plantes són la rosa i la murtra.

D'Afrodita es poden trobar moltíssimes pintures i escultures, en totes les èpoques. Al "Naixement de Venus" de Botticelli, la petxina d'on sorgeix la deessa és un símbol del sexe, de fet sempre que apareixen petxines tenen aquesta simbologia. I la cara de Venus en aquesta pintura es pensa que és el rostre de Simonetta Vespucci, l'amor platònic de Botticelli. Ja t'ho deia al principi: la premsa rosa de l'Olimp. A més, és una deessa estimada i temuda alhora, perquè tant et pot portar l'amor infinit com la desgràcia més cruel.



AFRODITA